



Látnivalók

Sütő András: A szúzái menyegző. Bemutató a Dóm téren, este fél 9 órakor.
A Móra Ferenc Múzeum

kiállításai (Roosevelt tér 1-3.): Lucs-képgyűjtemény, Patikakiállítás, Móra-emlékszoba. Természettudományi gyűjteményünk legjobb darabjai, Vinkler László grafikái.

Fekete Ház (Somogyi u. 13.): Céhek, céhemlékek Csongrád megyében, Bálint Sándor-élmékiállítás, Vihart aratva..., Buday György élete és művei.

Szegedi Vár (Móra-park): Szeged múltja, jelene, jövője...

Varga Mátyás színház-történeti kiállítása (Bécsi krt. 11/A).

Ifj. Lele József néprajzi gyűjteménye (Szeged-Tápe, Vértó u. 4.).

Kass Galéria (Vár u. 7.): Kass János grafikái, John Halas kiállítása.

Horváth Mihály utcai Képtár: Szegedi Képzőművészeti Nyári Tárlata.

JATE-aula (Dugonics téri egyetem): A szocialista irrealizmus gyöngyszemei II., avagy, talált tárgyak egy letűnt korból.



Cigaretták, instrukciók

Próbák a forró éjben

Jól rendelték azt az istenek, hogy a szabadtérin este és éjjel próbálnak. Nap közben agylágyító a hőség, sötétedés után talán valamivel elviselhetőbb a levegő. A színpadon némelyek jelmezben, mások civilben. Sinkovits Imre például vászonnadrágban, tengerészek ingpolóban lengeti hatalmas kardját.

A zenekari árok előtt a rendezői pult, az elmaradhatatlan kellekkel, úgymint: szövegkönyv, mikrofon, hamutartó, cigaretta, fröccs.

— Nem fröccs — mondja nevetve Ruszt József —, hanem Salvus gyógyviz! Sok a gyomorsavam, azért iszom. Régebben fröccs volt, de ma már kevesebbet bírok. Sajnos. Egy kicsi unicomot szoktam inni, az ad egy picit lökést.

— Az izgatószeret hozzártartoznak a munkához?

— Nem tudok másképpen dolgozni! Ez így alakult ki nálam, és ötven fölött ezen már nem lehet változtatni. Ha változtatnék, lebénulnék.

— Ha elvinnék a cigarettaidat, nem is tudnál dolgozni?

— Hát, az nagyon nagy baj volna! Kipróbáltam: ha nem dohányozhatok, akkor

missz vagyok, lassú vagyok, hagyom, hogy a színészek mindenfélét csináljanak. Ez nem megy.

— „Amikor azt mondja, hogy a király levágott fejével, akkor mindenki egyet lépjen előre! — rendelkezik a rendező. — Ez ugyanis azt jelenti, hogy meghalt a király, és ezt nagyon sajnáljuk.”

— „Amint az Imre ehhez a mondathoz ér, a lányok felnyújtják a kezüket, és az eget kaparasszák.”

— Ezt a részt megismételhetnénk?

— Nem tudjuk, még hátravan 50 oldal.

— Majd a jövő héten! — teszi hozzá Sinkovits.

— Tanár úr! — hangzik valahonnan a sötétből.

— Ki a tanár úr? — érdeklődik Sinkovits.

— Tanár úr mindig a Ruszt! — szögezik le.

— Ja, értem, akkor nem az Avar! Nekem ezt még meg kell tanulnom.

— A meleg még 11 óra tájban is erős. Az órára nézek, mennem kell, interjút beszéltem meg. A föld alatti öltözőben végre kellemes hűvösség. Van még pár percem, lehajtok egy üdítő fröccsöt, majd bekörmögek Kovács Adél öltözőjébe. M. T.



azok a figurák, akiket én játszottam.

— Te, ellentétben több nemzetibeli kollégáddal, most játszod először a szerepedet. Dolgoztál már Ruszt Józseffel?

— Igen, eddig kétszer. Nagyon jól szavakba tudja önteni, mit is gondol a darabról. Ez mindig csak egy rövid megjegyzés, de az instrukciói egy életre szólóak. Aki megérti, nagyon sokat profitálhat belőle.

Hát így próbáltam beszélni, s így vallottam kudarcot az „ifjú dívával”. Miközben ezen morfondírozok, Adél már a színpadon. Kaszás Gézával játszóak a „szerelemi kettősüket”. Ruszt instruál, térközt állít be, gyorsabb tempót kér. Nagyor jól csinálják, mi, akik a nézőtérben ücsörgünk, kifejezetten élvezzük a jelenetet. En meg arra gondolok: muszáj-e, hogy mindenáron beszélgesünk velük? Hiszen az ő közegük a színpad, a játék. Aki bármit meg akar tudni róluk, ott nézze-hallgassa őket!

(Márok)

Éjféli randevú Sinkovits Imrével

A szúzái menyegző nap-szemüveges Bétiszét fotós kollégám, Nagy László délután, az utcán kapta lencsevégre. Jömagam viszont éjfél tájt beszélgettem Sinkovits Imrével. (Utólag kérek elnézést Ruszt Józseftől: a művész úr az interjú miatt keste le a próba egyik jelenetét.)

— Figyeltem az előbb finom évődésüket a rendezővel...

— Az ember azzal szemben viselkedhet így, akit szeret, és nagyra becsül. Ruszt Józsefet én — Keresztury Dezső szavait kölcsönvéve — afféle pozitív öbültnek tartom. Olyannak, aki nélkül nem megy előre a világ.

— És saját magát?

— Ó, magamat már nem tartom ilyennek, bár nem is olyan régen én is ebbe a kategóriába tartoztam. De

mostanában — talán mert öregszen — már nem rebbeliskedem. Jóllehet, első

időszakban részt vállaltam az MDF programjában, de kértém a barátaimat, ha vége a kampánynak, engedjenek vissza engem a hivatásomhoz.

Csoóri, Csengey, Csúrk, Kulín Ferenc kapcitáltak, vállaljak nagyobb szerepet az MDF-ben, de végül is megértették az érveimet: színész vagyok, nem politikus.

— Sinkovits Imre neve az évtizedek alatt összefonódott a nemzeti színjátszás fogalmával. Ön azokban az időkben is vállalta a nemzeti gondolatok hirdetését, amikor ezt még nem nézték jó szímmel. Most, hogy a csapból is a „magyar eszme” folyik, hogy érzi magát?

— Több szokatlan dolog is jelen van most ebben a zürzávarban. Túl sokan lesznek lassan már, akik '56-ban részt vettek a lövöldözésben. Mostanában mindenki arra hivatkozik, milyen szerepet vállalt annak idején a forradalomban. És túl sokan próbálnak magyarkodással karriert csinálni. Miközben nem igazán a hazza, a nemzet felemelkedéséért munkálkodnak. Egyébként nem könnyű magyaroknak lenni. Ennek a nemzetnek legnagyobb tragédiája, hogy bár mindent be tud fogadni, minden nyelvet le tud fordítani, a magyar gondolkodást azonban Európában és a világ más tájain nem értik.

— Mégis, a külföldre szakadt magyarok közül sokan csak kint tudtak sikerrel elérni.

— Ez nagyon szomorú. Egyik orvosprofesszor barátom nemrég az USA-ban, egy fontos szakmai eredményéért kitüntetést elismertést kapott. Ez alkalommal a sajtóban is nyilatkozott. Az

újságíró szokványos kérdésére, „mit kívánna, ha meglátogatná a jó tündér”, azt válaszolta: „hogy ezt az elismerést a szegedi klinikán kaphassam”. Sokan egy szóra hazajönnének, ha a munkafeltételek is meglennének számukra.

— Önnek is lett volna oka kimenni, hiszen voltak '56-os „bűnei”...

— Eszembe sem jutott ilyesmi. A bűnöm pedig annyi volt, hogy a Petőfi-szobornál elszavaltam a Nemzeti dalt. No, meg az, hogy a Nemzeti Színházban — Bessenyeivel és Varga Mátyással együtt — a forradalmi bizottmány egyik vezetőjének engem is megválasztottak. Emiatt öt évre eltiltottak a pályától. Műanyagröccsöntőként dolgoztam, s mikor a feleségemet szegény jó Ladányi Feri odavette a Madáchba, a

Major azt kérdezte a jóakarómtól: no mi ez, tán „fehér segély”? Sinkovitséknek? No, de kibírtuk...

— Úgy tűnik, ebben a harmadik évben olyan szerepet kapott, ami nem idegen a meggyőződésétől, emberi habitusától. Ha jól emlékszem, egyszer játszott csupán hitliú kommuniztát a Vitézek és hősök című tévéjátékban...

— Fantasztikus, maga emlékszik arra? Tudja, hogy azt a szerepet éppen a „számuizetés” után kaptam? Zsurzs Éva első tévérendezése volt. No látja, ezt az asszonyt nagyon tiszteltem! Ő az a fajta kommunista, aki tiszta és becsületes ember tudott mindvégig maradni.

— Hősszerelmes szerepekben sem igen láthatunk...

— Próbálkoztak velem, de a szerelmes szerep bennem olyan görcsöt okozott, hogy le kellett mondanom róla. Őcsém, Sinkó László és fi-am, Vityay András is ilyen alkatú színészek. Van bennük

Ma este fél 9-kor a Dóm téren bemutatják Sütő András A szúzái menyegző című drámáját. Szereplők: Bessenyei Ferenc, Avar István, Sinkovits Imre, Szokolay Ottó, Kovács Adél, Kaszás Géza, Kalocsay Miklós, Király Levente, Dobos Katalin, Szervét Tibor, Mentés József, Kolti Helga. Közreműködnek a Szegedi Függelék Színpad tagjai. Díszlettervező: Csányi Árpád, zenei rendező: Házy Sándor, mozgástervező: Valkay Ferenc, jelmeztervező: Papp János. Rendező: Ruszt József. Az előadás vendége lesz a szerző: Sütő András, aki tegnap megérkezett városunkba.

— Ez nagyon szomorú. Egyik orvosprofesszor barátom nemrég az USA-ban, egy fontos szakmai eredményéért kitüntetést elismertést kapott. Ez alkalommal a sajtóban is nyilatkozott. Az

újságíró szokványos kérdésére, „mit kívánna, ha meglátogatná a jó tündér”, azt válaszolta: „hogy ezt az elismerést a szegedi klinikán kaphassam”. Sokan egy szóra hazajönnének, ha a munkafeltételek is meglennének számukra.

— Önnek is lett volna oka kimenni, hiszen voltak '56-os „bűnei”...

— Eszembe sem jutott ilyesmi. A bűnöm pedig annyi volt, hogy a Petőfi-szobornál elszavaltam a Nemzeti dalt. No, meg az, hogy a Nemzeti Színházban — Bessenyeivel és Varga Mátyással együtt — a forradalmi bizottmány egyik vezetőjének engem is megválasztottak. Emiatt öt évre eltiltottak a pályától. Műanyagröccsöntőként dolgoztam, s mikor a feleségemet szegény jó Ladányi Feri odavette a Madáchba, a

Major azt kérdezte a jóakarómtól: no mi ez, tán „fehér segély”? Sinkovitséknek? No, de kibírtuk...

— Úgy tűnik, ebben a harmadik évben olyan szerepet kapott, ami nem idegen a meggyőződésétől, emberi habitusától. Ha jól emlékszem, egyszer játszott csupán hitliú kommuniztát a Vitézek és hősök című tévéjátékban...

— Fantasztikus, maga emlékszik arra? Tudja, hogy azt a szerepet éppen a „számuizetés” után kaptam? Zsurzs Éva első tévérendezése volt. No látja, ezt az asszonyt nagyon tiszteltem! Ő az a fajta kommunista, aki tiszta és becsületes ember tudott mindvégig maradni.

— Hősszerelmes szerepekben sem igen láthatunk...

— Próbálkoztak velem, de a szerelmes szerep bennem olyan görcsöt okozott, hogy le kellett mondanom róla. Őcsém, Sinkó László és fi-am, Vityay András is ilyen alkatú színészek. Van bennük

Ma este fél 9-kor a Dóm téren bemutatják Sütő András A szúzái menyegző című drámáját. Szereplők: Bessenyei Ferenc, Avar István, Sinkovits Imre, Szokolay Ottó, Kovács Adél, Kaszás Géza, Kalocsay Miklós, Király Levente, Dobos Katalin, Szervét Tibor, Mentés József, Kolti Helga. Közreműködnek a Szegedi Függelék Színpad tagjai. Díszlettervező: Csányi Árpád, zenei rendező: Házy Sándor, mozgástervező: Valkay Ferenc, jelmeztervező: Papp János. Rendező: Ruszt József. Az előadás vendége lesz a szerző: Sütő András, aki tegnap megérkezett városunkba.

— Ez nagyon szomorú. Egyik orvosprofesszor barátom nemrég az USA-ban, egy fontos szakmai eredményéért kitüntetést elismertést kapott. Ez alkalommal a sajtóban is nyilatkozott. Az

újságíró szokványos kérdésére, „mit kívánna, ha meglátogatná a jó tündér”, azt válaszolta: „hogy ezt az elismerést a szegedi klinikán kaphassam”. Sokan egy szóra hazajönnének, ha a munkafeltételek is meglennének számukra.

— Önnek is lett volna oka kimenni, hiszen voltak '56-os „bűnei”...

— Eszembe sem jutott ilyesmi. A bűnöm pedig annyi volt, hogy a Petőfi-szobornál elszavaltam a Nemzeti dalt. No, meg az, hogy a Nemzeti Színházban — Bessenyeivel és Varga Mátyással együtt — a forradalmi bizottmány egyik vezetőjének engem is megválasztottak. Emiatt öt évre eltiltottak a pályától. Műanyagröccsöntőként dolgoztam, s mikor a feleségemet szegény jó Ladányi Feri odavette a Madáchba, a

Major azt kérdezte a jóakarómtól: no mi ez, tán „fehér segély”? Sinkovitséknek? No, de kibírtuk...



nük egy alapvető szemérem-érzés, ami miatt nem tudunk a nézők és a kamera előtt szerelmeskedni. Meg aztán, én nem vagyok egy Jávör Pál. Tisztában vagyok vele, hogy átlagos külső van. Én az emberábrázolást szeretem. Még ma is képes vagyok sötét szemüvegben és felhajtott gallérral utána eredni az utcán egy-egy embernek, hogy elkapjam egy-egy mozdulatát, hogy meglessem a viselkedését. Talán konzervatív vagyok, de nem tudok azonosulni az aberrációvá nús figurákkal sem. Nem szokásom szerepeket visszautasítani, de Kallai Ferencel együtt ezért nem mertük vállalni egy Pinter-dráma két furcsa főszerepét tavaly, a Várszínházban.

— És De Sade márkival hogy tudott megbirkózni a „Marat halála” idején?

— No hát, az se volt egy könnyű eset! Csak tudja, az a pasas olyan filozófiával rendelkezett, ami lényegesen nagyobb hangsúlyt kapott a darabban, mint a lelki abnormitása. De Sade mondanója a bemutató idején, majdhogynem haladékosabb gondolkodásról árulkodott, mint a Marat-é!

— Az elmúlt időszakban hogyan válhatott valaki vezető színésszé?

— A kapitalizmusban a színház „befektet” a színészbe. Ott a „nekem nősz nagyra szentem”-szemlélet uralkodik. Nálunk, a szocializmusban, vagy minek nevezemben valamiféle természetes kiválasztódás történik, s a menedzselés valahogy elmaradt. A vezetők beérték azzal, ha a színház látogatottsága úgy-ahogy elégséges, a többit a színészek saját gyönyörűségükre csinálták. Én a saját mesterségemet nem csak hivatásnak tekintettem, hanem valamiféle nemzeti, társadalmi feladatnak is. Évekkel ezelőtt sokan tudták rólam, hogy a magyar nemzet jövőjéről gondolkodó írók, művészek köréhez tartozom. Olyanokéhoz, mint Illyés Gyula, Németh László, Csoóri Sándor, Déry Tibor, Amerigo Tot, valahogy a szerepköröm, színházi státusom is ennek megfelelően alakult. S, hál’ istennek, megadott, hogy a nagyok gondolatait tolmácsolhassam, így sok mindent elmondhassak az embereknek a színpadon... Pacsika Emília

— Fantasztikus, maga emlékszik arra? Tudja, hogy azt a szerepet éppen a „számuizetés” után kaptam? Zsurzs Éva első tévérendezése volt. No látja, ezt az asszonyt nagyon tiszteltem! Ő az a fajta kommunista, aki tiszta és becsületes ember tudott mindvégig maradni.

— Hősszerelmes szerepekben sem igen láthatunk...

— Próbálkoztak velem, de a szerelmes szerep bennem olyan görcsöt okozott, hogy le kellett mondanom róla. Őcsém, Sinkó László és fi-am, Vityay András is ilyen alkatú színészek. Van bennük

Ma este fél 9-kor a Dóm téren bemutatják Sütő András A szúzái menyegző című drámáját. Szereplők: Bessenyei Ferenc, Avar István, Sinkovits Imre, Szokolay Ottó, Kovács Adél, Kaszás Géza, Kalocsay Miklós, Király Levente, Dobos Katalin, Szervét Tibor, Mentés József, Kolti Helga. Közreműködnek a Szegedi Függelék Színpad tagjai. Díszlettervező: Csányi Árpád, zenei rendező: Házy Sándor, mozgástervező: Valkay Ferenc, jelmeztervező: Papp János. Rendező: Ruszt József. Az előadás vendége lesz a szerző: Sütő András, aki tegnap megérkezett városunkba.

— Ez nagyon szomorú. Egyik orvosprofesszor barátom nemrég az USA-ban, egy fontos szakmai eredményéért kitüntetést elismertést kapott. Ez alkalommal a sajtóban is nyilatkozott. Az

újságíró szokványos kérdésére, „mit kívánna, ha meglátogatná a jó tündér”, azt válaszolta: „hogy ezt az elismerést a szegedi klinikán kaphassam”. Sokan egy szóra hazajönnének, ha a munkafeltételek is meglennének számukra.

— Önnek is lett volna oka kimenni, hiszen voltak '56-os „bűnei”...

— Eszembe sem jutott ilyesmi. A bűnöm pedig annyi volt, hogy a Petőfi-szobornál elszavaltam a Nemzeti dalt. No, meg az, hogy a Nemzeti Színházban — Bessenyeivel és Varga Mátyással együtt — a forradalmi bizottmány egyik vezetőjének engem is megválasztottak. Emiatt öt évre eltiltottak a pályától. Műanyagröccsöntőként dolgoztam, s mikor a feleségemet szegény jó Ladányi Feri odavette a Madáchba, a

Major azt kérdezte a jóakarómtól: no mi ez, tán „fehér segély”? Sinkovitséknek? No, de kibírtuk...

— Úgy tűnik, ebben a harmadik évben olyan szerepet kapott, ami nem idegen a meggyőződésétől, emberi habitusától. Ha jól emlékszem, egyszer játszott csupán hitliú kommuniztát a Vitézek és hősök című tévéjátékban...

— Fantasztikus, maga emlékszik arra? Tudja, hogy azt a szerepet éppen a „számuizetés” után kaptam? Zsurzs Éva első tévérendezése volt. No látja, ezt az asszonyt nagyon tiszteltem! Ő az a fajta kommunista, aki tiszta és becsületes ember tudott mindvégig maradni.

— Hősszerelmes szerepekben sem igen láthatunk...

— Próbálkoztak velem, de a szerelmes szerep bennem olyan görcsöt okozott, hogy le kellett mondanom róla. Őcsém, Sinkó László és fi-am, Vityay András is ilyen alkatú színészek. Van bennük

Ma este fél 9-kor a Dóm téren bemutatják Sütő András A szúzái menyegző című drámáját. Szereplők: Bessenyei Ferenc, Avar István, Sinkovits Imre, Szokolay Ottó, Kovács Adél, Kaszás Géza, Kalocsay Miklós, Király Levente, Dobos Katalin, Szervét Tibor, Mentés József, Kolti Helga. Közreműködnek a Szegedi Függelék Színpad tagjai. Díszlettervező: Csányi Árpád, zenei rendező: Házy Sándor, mozgástervező: Valkay Ferenc, jelmeztervező: Papp János. Rendező: Ruszt József. Az előadás vendége lesz a szerző: Sütő András, aki tegnap megérkezett városunkba.

— Ez nagyon szomorú. Egyik orvosprofesszor barátom nemrég az USA-ban, egy fontos szakmai eredményéért kitüntetést elismertést kapott. Ez alkalommal a sajtóban is nyilatkozott. Az

újságíró szokványos kérdésére, „mit kívánna, ha meglátogatná a jó tündér”, azt válaszolta: „hogy ezt az elismerést a szegedi klinikán kaphassam”. Sokan egy szóra hazajönnének, ha a munkafeltételek is meglennének számukra.

— Önnek is lett volna oka kimenni, hiszen voltak '56-os „bűnei”...

— Eszembe sem jutott ilyesmi. A bűnöm pedig annyi volt, hogy a Petőfi-szobornál elszavaltam a Nemzeti dalt. No, meg az, hogy a Nemzeti Színházban — Bessenyeivel és Varga Mátyással együtt — a forradalmi bizottmány egyik vezetőjének engem is megválasztottak. Emiatt öt évre eltiltottak a pályától. Műanyagröccsöntőként dolgoztam, s mikor a feleségemet szegény jó Ladányi Feri odavette a Madáchba, a

Major azt kérdezte a jóakarómtól: no mi ez, tán „fehér segély”? Sinkovitséknek? No, de kibírtuk...

— Úgy tűnik, ebben a harmadik évben olyan szerepet kapott, ami nem idegen a meggyőződésétől, emberi habitusától. Ha jól emlékszem, egyszer játszott csupán hitliú kommuniztát a Vitézek és hősök című tévéjátékban...

— Fantasztikus, maga emlékszik arra? Tudja, hogy azt a szerepet éppen a „számuizetés” után kaptam? Zsurzs Éva első tévérendezése volt. No látja, ezt az asszonyt nagyon tiszteltem! Ő az a fajta kommunista, aki tiszta és becsületes ember tudott mindvégig maradni.

— Hősszerelmes szerepekben sem igen láthatunk...

— Próbálkoztak velem, de a szerelmes szerep bennem olyan görcsöt okozott, hogy le kellett mondanom róla. Őcsém, Sinkó László és fi-am, Vityay András is ilyen alkatú színészek. Van bennük

Ma este fél 9-kor a Dóm téren bemutatják Sütő András A szúzái menyegző című drámáját. Szereplők: Bessenyei Ferenc, Avar István, Sinkovits Imre, Szokolay Ottó, Kovács Adél, Kaszás Géza, Kalocsay Miklós, Király Levente, Dobos Katalin, Szervét Tibor, Mentés József, Kolti Helga. Közreműködnek a Szegedi Függelék Színpad tagjai. Díszlettervező: Csányi Árpád, zenei rendező: Házy Sándor, mozgástervező: Valkay Ferenc, jelmeztervező: Papp János. Rendező: Ruszt József. Az előadás vendége lesz a szerző: Sütő András, aki tegnap megérkezett városunkba.

— Ez nagyon szomorú. Egyik orvosprofesszor barátom nemrég az USA-ban, egy fontos szakmai eredményéért kitüntetést elismertést kapott. Ez alkalommal a sajtóban is nyilatkozott. Az

újságíró szokványos kérdésére, „mit kívánna, ha meglátogatná a jó tündér”, azt válaszolta: „hogy ezt az elismerést a szegedi klinikán kaphassam”. Sokan egy szóra hazajönnének, ha a munkafeltételek is meglennének számukra.

— Önnek is lett volna oka kimenni, hiszen voltak '56-os „bűnei”...

— Eszembe sem jutott ilyesmi. A bűnöm pedig annyi volt, hogy a Petőfi-szobornál elszavaltam a Nemzeti dalt. No, meg az, hogy a Nemzeti Színházban — Bessenyeivel és Varga Mátyással együtt — a forradalmi bizottmány egyik vezetőjének engem is megválasztottak. Emiatt öt évre eltiltottak a pályától. Műanyagröccsöntőként dolgoztam, s mikor a feleségemet szegény jó Ladányi Feri odavette a Madáchba, a

Berényi Bogáta